

TRUYỆN HỌC-SINH « ĐỜI MỚI »

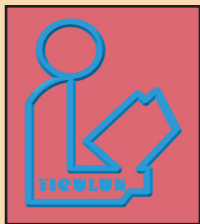

MÔN VÕ KHẨU-QUYỀN

PHẠM CAO CÙNG

MÔN VÕ KHẨU QUYỀN

PHẠM CAO CÙNG

Thằng Thân từ trong nhà chạy băng một mạch sang đầu ngõ, rồi len lén đi sang hàng xóm, thấy cổng đóng, nó vạch nhưng lá dâm bụt sum suê ở giậu mà ghé mắt nhìn vào bên trong.

Đàn chó đương nằm «giải thể» trên sân sau khi ăn bữa cơm vừa no bụng, thấy động sữa vang, làm cho cậu bé con đương lúi húi viết trên một chiếc bàn học phải ngẩng lên nhìn, rồi cau mày, quát :

- Vện ! Mực ! Cái gì thế ? Có im cho người ta nghĩ tỉnh không ?

Nhưng Thân ở ngoài khe khẽ gọi :

- Hùng, Hùng ra Thân bảo cái này.

Nhận ra tiếng bạn, Hùng vội vàng bỏ bút, bước ra sân toan mở cổng.

Nhưng Thân ở ngoài đã bảo :

- Thôi, đừng chống cổng làm gì vô ích. Hùng lại gần đây Thân bảo cái này.

Hơi lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng theo lời bạn, Hùng ra bên cạnh giậu, rồi khe khẽ hỏi :

- Cái gì đấy, Thân ?

Thân làm ra bộ bí mật, hạ thấp giọng, bảo :

- Hùng ạ, Thân có cái này hay và thích lắm cơ... Thân sắp được tập võ...

Hùng càng ngạc nhiên nhìn bạn rồi bảo :

- Thì mỗi chủ nhật nào chúng ta ở trường chẳng phải tập võ hai lần ?

Thân lắc đầu :

Không, tập võ là học võ cơ mà !

Hùng vẫn chưa hiểu :

- Học võ ?

Thân nghiêm giọng và nói bằng một cách vô cùng kính cẩn :

- Ủ, học võ Tàu

Trời ơi, võ Tàu ! Hai tiếng ấy đã làm xao xuyến trí óc bao cậu học trò, sau khi đọc những chuyện võ hiệp «tràng giang đại hải», hết hồi này tiếp hồi khác mà những trận giao đấu vẫn «bất phân thắng bại»...

Phải, võ Tàu, cái môn võ vô cùng huyền diệu, chia ra nhiều phái như - theo lời thuật-giả - phái võ Thiếu

Lâm, Vũ-Dương, Côn Lôn, Hồ Nam, Bạch Mi, và gì gì... nữa, gồm đủ các phép như hầu quyền, sà-quyền, thái cực quyền, bát-quái quyền, và v. v...

Nói đến võ Tàu, các cậu lập tức tưởng tượng ngay ra những người cổ quái, có khi là ăn mày rách rưới, có khi là nhà sư bụng phệ hay gầy khô, nhưng bao giờ đêm đến cũng mặc những bộ quần áo «dạ hành» để chuyển mái nhà nhanh hơn là con mèo... tam thể. Ấy là chúng ta chưa kể đến những phép nội, ngoại công, phép phi thân, và ghê gớm nhất là phép... luyện kiếm để phun ra lỗ mũi.

Như sợ hãi, Hùng nho nhỏ hỏi :

- Nhưng học võ Tàu ở đâu ?

Thân biết bạn đã bắt đầu kính sợ mình, một đồ đệ tương lai của võ Tàu, lại càng làm thêm bộ điệu quan trọng, ngoắt tay về phía sau mà bảo :

- Học ở nhà chứ ở đâu ! Thầy Thân vừa đón được một vị «võ giáo-sư» về, nhưng thôi, để rồi mai đi học, Thân nói chuyện nhiều... Bây giờ phải về cái đã.

Và không đợi để cho Hùng hỏi han thêm gì nữa, Thân quay mình chạy về nhà, theo lối cũ. Sự thực, Thân cũng chưa biết gì hơn mà thuật lại cho bạn nghe câu chuyện

này. Nguyên lúc chiều, sau khi tan giờ tập võ, Thân đương cùng mấy đứa trẻ cùng xóm rủ nhau xem tát ao đình, mãi đến lúc gần tối mới quay về nhà. Thoáng thấy bóng con, ông Hương vội vàng vờ lảng ra, rồi vẫy Thân lại gần mà bảo :

- Tao mới đón được một ông thầy giỏi võ Tàu lắm... Tao định nuôi thầy ở đây và xin cho mày học... Nhưng mày đừng có vào vội, để tao thử dò ý, xem ông thầy có bằng lòng dạy không đã.

Mới nghe được có thế, Thân đã mừng rỡ chạy sang báo cái tin mừng bất ngờ cho Hùng biết. Xong đâu đó, Thân mới chạy về nhà, rón rén theo cửa ngách mà vào gian phòng bên, đứng lóng tai nghe.

Ông Hương được gặp ông thầy dạy võ cũng là do một sự tình cờ. Buổi chiều hôm ấy, sau khi đã thăm đồng về, ông Hương đi ngang qua trường học, thấy bọn học trò đương giơ chân giơ tay để tập thể thao trong sân, ông cũng đứng lại xem, vì ông cũng không vội về lắm, vả lại Thân, con trai lớn của ông năm nay mới mười lăm tuổi, cũng phải ở lại tập võ...

Phía ngoài giậu nhà trường cũng có đến bốn năm người xem. Mấy bà già đi chợ về, trên vai còn lững lảng gánh hàng, ghé nón nhìn vào, rồi chép miệng bảo nhau :

- Học tập tập công phu thế kia, thảo hèn mà chẳng giỏi. Chắc các cậu rồi có thể một đánh lại ba bốn người được không biết chừng.

Tiếng còi trong sân thỉnh thoảng lại kèm theo một vài câu hô giật giọng bằng tiếng tây, làm cho bọn đứng ngoài xem càng thấy lạ lùng và kinh phục.

Nhưng từ lúc nãy, có người đứng xem cạnh ông Hương-bộ, nhìn vào trong sân một cách vô cùng khinh khi, chốc chốc lại nhìn bọn mấy bà nhà quê, cả ông Hương nữa, một vẻ như thương hại... khi thấy họ ngỏ lời khen hay bình phẩm.

Trong sân trường, lúc này ông giáo đã khuỳnh tay vào sườn. Rồi, miệng vẫn ngậm chiếc còi, ông giáo thổi lên một tiếng ngắn, để chính mình lại theo hiệu ấy mà kiễng chân lên, tiếng còi sau nhẹ hơn và ngân dài... Đó là hiệu giục ông giáo chậm chậm từ từ khuỵu hai đầu gối xuống, để cuối cùng thì ngồi xuống sát đất. Tiếng còi thứ ba cũng nhẹ và ngân dài... Ông giáo lại từ từ đứng lên, chân vẫn kiễng để đợi tiếng còi thứ tư, mạnh và ngắn, hạ thấp gót chân xuống rất nhanh.

Nhìn khắp học trò, ông giáo ra lệnh :

- Nào, làm theo đi !

Rồi ông bắt đầu hô lớn :

- Ang... pô... sông !

Tiếp đó là tiếng còi bảo các học trò hãy khuynh tay ra hai bên cạnh sườn sẵn sàng đúng phép. Tiếp đó là tiếng còi mạnh và ngắn, các học trò đã theo gương ông giáo kiễng phất hai gót lên, để đợi tiếng còi thứ nhì, từ từ khuynh hai đầu gối xuống...

Nhưng có lẽ vì mất thăng bằng hay là yếu gối, nhiều cậu học trò lúc này ngã siêu ngã vẹo, nếu không bỏ vội hai tay ở cạnh sườn ra chống xuống đất thì ngã nghiêng hẳn.

Trước cảnh buồn cười, ông Hương không thể nhịn được, phì ra một tiếng lớn. Và có người hưởng ứng ngay bằng một câu :

- Thực là... nản quá !

Người vừa nói tức là người đứng cạnh ông Hương bộ, từ trước đến giờ vẫn đứng nhìn bọn học trò và những người đứng xem một cách vô cùng ngạo nghễ.

Ông Hương-bộ giật mình nhìn lại. Ông nhận ra người vừa nói đó tuổi độ chừng ba mươi năm, ba mươi sáu, hai mắt to, trố, cặp lông mày rậm, vận một chiếc áo

lượng khí cộc, chân đi một đôi giày tàu vải đen...

Ông Hương bộ chưa kịp nói gì, người kia đã tiếp :

- Thực là chán quá, có phải không... ông Lý ? Võ mới viên gì mà lại kiễng chân kiễng gót như vậy ?

Một bà đi chợ nghe tiếng lạ, cũng vui vẻ nhìn ông Hương, cười mà hỏi :

- Kìa, cụ Hương, cụ cũng ra xem các cậu ấy tập võ đây à ?

Người lạ mặt lúc này biết mình gọi nhầm, vội chữa :

- À ra cụ Hương. Cụ tha lỗi cho tôi nhé... Nhưng cụ ạ, tại sao họ tập tành buồn cười thế nhỉ ?

Không biết nói sao, cụ Hương chỉ ừ ào, thì người kia đã tiếp :

- Tập võ mà như thế thì những người biết võ Tàu như tôi thì chỉ gọi là... nửa cái đá.

Võ Tàu ! Hai tiếng này cũng làm cho ông Hương sợ hãi, vì chính mắt ông, trước đây, đã được xem trên khu chợ, bọn «mãi võ» bán thuốc cao điển trò, trong đó có một vị «đại lực sĩ» đã cầm gạch, chẳng biết là non hay già, cả hai hòn đem đập lên trán mấy cái... làm cho gạch

phải gây làm đôi...

Ông Hương lại chợt nhớ đến cái cảnh trước đây, hồi ông mới hai mươi sáu tuổi, vừa ra ở riêng được non năm, thằng Thân chưa đầy cỡ thì ông bị một bọn cướp vào phá phách, chiếm đoạt vừa trâu bò, vừa đồ đạc, có đến hơn hai nghìn... Ngày ấy ông có kêu lên, tuần tráng có đến, song không làm gì được, vì bọn cướp giỏi lắm, mấy tên đứng chiến đều có... võ Tàu.

Ông đã từng được mục kích nhiều vụ cướp như vậy, vì chính nhà ông Lý, thân sinh ông Hương, trước cũng đã bị mất cướp mấy lượt, mà lượt nào bọn cướp cũng ra thoát, vì... bọn chúng có... võ Tàu.

Ông Hương lại chợt nhớ đến trước đây vài tháng, có người mong manh bảo cho ông biết bọn tay chơi ở làng bên đương phao tin, nếu đến vay thóc ông Hương không được thì thế nào chúng cũng đến làm một mẻ.

Ông Hương lo hết sức, vì nhà ông vẫn có tiếng là giàu, cũng như bọn tay chơi kia có tiếng là... võ Tàu rất giỏi.

Như vậy thì bọn chúng rất có thể đến cướp phá nhà ông một cách dễ dàng và tuần tráng sẽ không làm gì được hết.

Nhưng câu chuyện lại khác, nếu chính ông, gia nhân ông cũng biết võ Tàu. Như thế, tất nhiên bọn cướp sẽ bị bọn ông chống cự nếu nó đến cướp. Chúng biết võ thì mình cũng biết võ, sợ gì ! Ông lại nghĩ luôn đến Thân, đưa con trai nối dõi. Nếu mà cũng cho học võ Tàu ngay từ bây giờ, lẽ tất nhiên Thân sẽ giỏi võ lắm, và một khi đã nổi tiếng là giỏi võ thì bọn cướp gọi là có «dữ thính» cũng chẳng dám lại !

Chính vì nghĩ thế mà ông lựa lời làm quen với ông thầy dạy võ... khăng-khít mời ông về nhà, bảo trẻ bắt gà làm cơm, rượu.

Thân đứng bên trong buồng, vẫn nghe ngóng... Ông Hương đương rót đầy chén rượu, cung kính nâng lên mời khách, rồi hỏi :

- Dạ, chúng tôi hỏi thế này khí không phải, chẳng hay quý-tính, phương-danh là gì, xin cho biết, và ngài ở đâu qua đây, chúng tôi chưa từng được gặp bao giờ ?

Khách gật gù, rung đùi, giơ tay đỡ lấy chén rượu, tợp một hơi, rồi tặc lưỡi, ung dung bảo :

- Cụ gặp chúng tôi thế nào được, vì chúng tôi chỉ là những kẻ phiêu lạc giang hồ...Thực đấy, cụ là người phúc hậu, thực thà, chúng tôi không muốn giấu, chứ

không thì tung tích, tên họ của chúng tôi, không hề có cho ai biết bao giờ... Tôi chính tên là Kien-Son...

Nghe khách uốn lưỡi đọc hai tiếng cuối cùng rất lạ tai, ông Hương bộ ngơ ngác không hiểu, hỏi lại :

- Dạ, ngài dạy kiêng...

Khách mỉm cười, hết sức tự đắc :

- Phải, Kien Son, tức là Kiếm Thu đọc theo giọng Khách... Nguyên sư phụ tôi là người Hồ Nam, ngài qua đây là cốt chu du thiên hạ... Ngài giả danh làm người đi bán thuốc ê... Tình cờ thế nào - âu cũng là duyên số - tôi may mắn được gặp ngài, và sau khi ngài chữa cho tôi khỏi một mụn sâu quầng, ngài hỏi thử tôi có bằng lòng theo hầu ngài không. Tôi nhân lúc ấy cũng có chí giang hồ nên thuận theo ngay... Theo hầu ngài, tức là gánh hai bồ thuốc để ngài đi cạnh mà rao bán. Được chừng non hai năm, một hôm vì ham đánh bạc quá, tôi có rụt dè hỏi ngài chi cho công sá ít nhiều, ngài mỉm cười và bảo : «Bây giờ ta cho con chọn hai điều, một là ta trả công cho con mỗi tháng hai đồng bạc, hai là ta vui lòng truyền dạy cho con nghề võ Tàu, chính phái Thiếu Lâm, nghề võ mà có kẻ trả ta bạc nghìn ta cũng không thèm truyền dạy. Tùy con muốn chọn đảng nào thì chọn!» Lẽ tất nhiên tôi chọn đảng đáng giá bạc nghìn... Thế là

ngay từ hôm đó, sư phụ tôi bắt đầu truyền dạy cho tôi các phép nội, ngoại công... và thập bát ban vũ nghệ. Tính ra vừa một năm tròn thì tôi học thành tài. Lúc đó, sư phụ tôi mới gọi tôi đến gần mà bảo : «Thôi, bây giờ thì con có thể hạ-sơn (!) được rồi. Kể ra con cũng là một người có căn bản lắm nên mới tập đến nơi đến chốn được như thế. Chứ những người khác, muốn tập được như thế có lẽ mất đến 7, 8 năm»...

Ông Hương bộ nghe chuyện, chỉ luôn miệng vâng dạ để tỏ lòng kính cẩn. Và Thân đứng trong phòng bên cũng bắt đầu nhận thấy đôi mắt của sư phụ Kiếm-Thu nhanh và sáng như điện, hai cánh tay sư phụ gân guốc gấp món ăn nào cũng được rất nhiều và khí lực của sư phụ rất dồi dào, mỗi chén rượu lớn chỉ tập một hơi là hết cạn...

Đập mạnh nắm tay xuống phản làm rung động cả đôi mễ chân cao chân thấp, Kiếm Thu sư-phụ đã tiếp :

- Rồi từ đó, tôi một mình đi chu du thiên hạ, gặp đâu ở đó, đói thì ăn, mỏi thì ngủ...

Ông Hương-bộ kính cẩn hỏi :

- Vậy chắc ngài cũng đã gặp nhiều tay tài giỏi và giao đấu nhiều trận ?

Khách chép miệng, thở dài :

- Làm gì có địch thủ mà bảo giao đầu ! Không dám nói đến cụ Hàn Bái là bậc lão thành đã khuất, tôi xin quả quyết rằng suốt trong Nam ngoài Bắc, tôi chưa hề bị hạ một trận nào...

Câu chuyện đến đây thì chai rượu ty đã cạn hơn nửa... Máy đĩa thịt gà luộc cũng đã hết nhãn, mà tâm trí ông Hương bộ cũng đã tràn ngập những ý tưởng kính phục bậc... cái thế anh hùng.

Ông Hương bèn lân la hỏi đến cách tập luyện có khó khăn lắm không, để xin theo học. Khách lúc này đã hào hứng lắm, không ngại ngần gì nữa, cởi phăng ngay áo dài, rồi áo ngắn của mình, vỗ đánh đét một cái vào chiếc bụng bắt đầu căng của mình và bảo :

- Kể ra khó thì thực khó, mà dễ thì thực dễ... Nếu nội công tập cho đầy đủ, bụng cho nhỏ, gân cho cứng, thì khí vận sẽ điều hòa, nếu khí vận đã điều hòa thì tập các bài cũng không khó khăn lắm...

Vừa nói đến đây, khách đã rún chân nhay tót ra giữa sân, làm cho đàn gà sợ hãi nhảy tung, rơi cả vào trong bể nước, trong khi mấy con chó thất đảm lùi chạy, cắn râm ran... Khách lập tức nắm tay xuống tấn, xông bên đông,

tiền bên tây, đâm qua tả, đá qua hữu, tiếng gót chân lê soàn soạt, nện thình thịch xuống đất nghe rùng giợn lắm... Vừa múa may, miệng khách vừa đọc những tên các miếng võ : nào là bạch câu qua khích, nào là song chỉ cầm long, mảnh hổ xuất động... chốc chốc lại thở phì một cái như rần hổ-mang phun nọc độc... Ba phút sau, khách đã thở hổn hển mà bước vào mâm rượu, vừa lau mồ hôi, vừa gật gù bảo cụ Hương rằng :

- Tôi vừa biểu diễn bài Lão mai độc thụ cho cụ xem đấy, có kín đáo hay không ?

Khôn nạn, ông Hương-bộ thì còn biết thế nào là đường võ đi kín hay hở. Lúc này, lúc thoát tiên thì còn hoa mắt sau chỉ lo ngay ngáy sợ vị «cái-thế anh hùng» trong lúc biểu diễn, quá hăng máu, đá phải hay gạt tay trúng chiếc chậu sứ bày ở cạnh thềm thì thực là tai hại quá...

Nhưng lúc này, bất đắc dĩ ông Hương cũng phải khen lấy khen để rằng nghề võ của khách thực đã tới bậc siêu việt rồi vậy.

Đợi cho khách ngà ngà hơn chút nữa, ông Hương-bộ mới dám ngỏ nhờ muốn lưu khách lại để làm một vị... võ giáo sư.

Khách gật gù, bảo :

- Nếu cụ muốn cho ta ở lại đây thì ta cũng nể mà ở lại, vì chung cụ đã biết đến tài ta, nhưng trước hết hãy cho biết «đại công-tử» có thân thụ-giáo được không đã.

Ông Hương lo ngại lên tiếng gọi con, và Thân ở phòng bên bồi hộp bước sang, lo lắng hơn hồi năm trước, khi đi thi bằng Sơ học yếu lược, nghe quan chấm trường gọi tên vào vấn đáp...

Tái mặt, Thân bước ra đến trước bàn rượu, trống ngực đập liên hồi... Khách lúc này đã ngẩng mặt nhìn Thân chầm chậm, lâu lâu mới gật đầu bảo :

- Được, được, nước da cậu hơi tái là thuộc Thủy, môn võ Thiếu-Lâm của ta là Hỏa, Thủy-Hỏa tương giao, cậu sau này có thể thành công được.

Khách lại liếc nhìn ông Hương-bộ, lúc này chuyển choáng hơi men mà bảo :

- Chính cụ, sắc mặt lại hồng, hồng tức là thuộc Hỏa, Hỏa Hỏa tương sinh, kể ra tập võ cũng chóng tấn tới lắm.

Ông Hương bộ nghe nói mừng rỡ, lập tức cũng xin khách cho mình học.

Luôn đó, ông lại gọi cả bọn thầy tớ, từ hai anh canh điền cho đến thằng cu Tút chần trâu ra, để cho ông thầy võ xem tướng mạo...

Ai ai, thầy cũng gật gù bảo được. Rồi đưa mặt rám nắng, thầy bảo thuộc Thổ, Thổ Hỏa tương hợp, học rõ được. Đưa mặt vàng ửng vì vừa ngã nước ở trên mạn ngược về, thầy bảo thuộc Kim, Kim Hỏa tương phù, học võ được.

Còn thằng cu Tút, mặt rỗ hoa, thì thầy ngần ngại, một lúc lâu mới nói : Thằng bé này mặt «thất tinh chi mạo», học Hỏa-phía-quyền thì lúc đầu hơi khó, nhưng sau có thể chóng tấn tới vì «thất tinh ngũ hành tổng nhi thái cực âm dương chi đạo», có hi vọng lắm.

Ông Hương bộ, Thân, và bọn lực điền, anh tát nước, thấy đều tán phục, riêng có cu Tút thấy thầy nói về mình nhiều chữ nhò hơn người khác thì tự đắc lắm.

Ngày ngày hôm sau, võ giáo-sư, buổi sớm và tối, hết lòng chuyên dạy bọn đồ đệ, già nhất là ông Hương-bộ, ít tuổi nhất là Hùng, bạn của Thân, nghe nói cũng xin cha mẹ biện coi giàu sang xin nhập đạo.

Riêng có ông Hương là khổ hơn hết, vì tuổi đã cao, mà Kiếm Thu sư phụ lại bắt ông tập tấn... thấp xuống

nữa... thấp xuống nữa, làm cho hai gối ông Hương mỗi như hồi thừa nhỏ ông học chữ Hán, bị cụ đồ bắt quỳ hàng nửa ngày giờ...

Thằng cu Tút thì láu lỉnh lắm. Có mặt giáo sư thì nó vờ làm ra bộ tập tành chăm chỉ lắm, những lúc tập tấn hay nội công thì nó thót bụng thật nhiều, lên gân mạnh đến nỗi hai tay run run như bị điện giật... Còn lúc nó đi quyền thì mới thực là ghê gớm nữa : chân nó quét sát đất thành hằn thành vệt, và mỗi khi quả đấm đánh ra thì lại kêu «phì», kêu «phạt» rất mạnh, tưởng chừng như có đích nhân thực thì nghe tiếng kêu đó cũng đã đủ giật mình sợ chạy, hay hoảng hốt, luống cuống chân tay...

Nhưng khi giáo sư quay đi thì nó cũng không tập nữa, co một chân mà sích què què nhảy chơi, hay đợi lúc anh lực điền đương mãi đứng «trung bình tấn» hay «chào mã tấn», là len lén đến đằng sau, lấy đầu gối mình mà khụy vào khằng chân, để cho anh nọ một cái bất thành linh, làm cho ngã chúi.

Vị võ giáo-sư có ngờ đâu ! Mỗi khi qua sân «diễn võ» vẫn lấy cu Tút ra làm kiểu mẫu, phiên trách mấy anh làm cỏ ngu tối, có mấy đường «song long xuất hải» và «mãnh hổ nhập động» tập mãi mà vẫn quên.

Và Kiếm Thu giáo-sư nghiêm giọng chỉ tay vào chiếc bụng anh lực-điền mà bảo :

- Anh thực là khó bảo. Cái thắt lưng, tôi dạy mãi cách thắt mà anh vẫn không thắt được ra hồn. Có lẽ anh tưởng là chiếc «võ đới» của phái Thiếu-Lâm cũng giống như chiếc khổ bao của anh đồ vật chắc, mà cứ thắt trễ mãi xuống bụng thế kia, trông thực là dơ dáy ! Anh nên nhớ rằng trong bụng con người ta ruột nó lỏng lẻo lắm, nên anh không thắt chặt bụng lại mà tập tành thì chạy nhảy nhiều, ruột nó cồn lên, có khi rối lại (?) như cái dây tóc đồng hồ, thì gọi là có trời chữa !

Và giáo sư thảo tung chiếc thắt lưng của anh lực điền ra, bắt anh nhìn thử, thót bụng lại thật nhỏ, rồi mới cầm giải lụa, vòng sát ba vòng, hì chặt, rồi thắt múi ở bên cạnh sườn, trông rất đẹp. Nhưng vì thắt quá chặt... nên lúc anh phình bụng ra thì chiếc thắt lưng bó chặt lấy giữa, chia ra làm hai khớp, giống hệt như người ta lấy dây mà buộc quả bầu nậm rượu.

Thắng cụ Tút chờ lúc võ giáo sư quay vào trong nhà nhắm rượu với đậu phụ nướng chấm mắm tôm rồi, mới đến cạnh anh lực điền họ mà bảo :

- A, anh xã Toét chữa sinh đôi. Anh em ơi, lại đây mà xem !

Vừa nói, nó vừa vỗ đén đét vào bụng anh lực điền...

Cái tình nghịch của cu Tút, mãi một chiều kia, võ giáo sư mới khám phá ra được.

Thì có gì đâu ! Sau khi đã uống rượu với thịt chó no nê với gia chủ, Kiếm Thu giáo sư mới cởi áo ngoài, mặc độc một chiếc quần cộc ra sân dạy võ. Ông Hương độ này vì thấy đau lưng, mỏi gối quá, đã xin phép nghỉ để tĩnh dưỡng ít ngày... nên ông chỉ ra xem thôi. Giáo sư cầm lấy một chiếc gậy ngắn, quát bảo cu Tút lấy một chiếc gậy dài hơn, rồi đàng tay bảo mọi người rằng :

- Hôm nay ta biểu diễn lối đánh côn cho các người xem... Các người sẽ thấy rằng khác hẳn lối đánh trung bình liên của ta, chỉ giữ có một mặt, nay lối này chống giữ cả bốn mặt tám cửa, rất là lợi hại...

Và sau đó, giáo sư quát bảo thằng cu Tút cứ việc cầm gậy, đừng e dè gì cả, xông vào ông mà đánh...

Lần này thì thằng cụ Tút vâng lời, không sai một tí. Nó vung gậy lên, và không e dè gì cả, nhằm giáo-sư mà xông đén, vụt lấy vạt đé, tới tấp như đánh một kẻ thù.

Có lẽ Kiếm-Thu giáo sư cũng không ngờ cu Tút lại dám đánh mình hăng đén thế, nên hai ba đòn đầu ông còn đỡ kịp, sau đâm ra luống cuống, không chống cự

kip nữa, bị trúng luôn hai ba gậy của cụ Tút vào lưng, vào vai khá mạnh. Con giận nổi lên, giáo sư lúc này thực đã «sung thiên». Ngài lẩm bẩm chửi rửa, rồi cũng chẳng «sợ hãi và e dè» gì nữa, ngài cũng vung gậy nhằm cụ Tút vụt lấy vụt để... Thằng bé lúc này đành phải dùng cái kế hay nhất trong 36 kế : nó vắt gậy bỏ chạy, trong khi võ giáo-sư chưa nguôi cơn giận, vẫn cứ cố đuổi theo... Nghề võ thì có lẽ... ông giỏi thực, chứ nghề chạy thì ông không giỏi tí nào ! Thằng cu Tút vòng quanh bề cạ, rồi lại chạy quanh mấy gốc cau, làm cho võ giáo sư mồ hôi đã ướt đầm mà không sao bắt được nó. Đã mấy lần võ giáo sư vung côn lên vụt nó, nhưng tiếc thay chỉ vụt trúng vào gốc cây mà thôi.

Như một con chuột nhắt, cu Tút khi chạy nhanh khi chạy chậm, rình từng tí, nhất định lúc nào cũng để cho võ giáo sư bị vướng cái thân cây, không có cách nào tới sát mình được.

Và cuối cùng, giáo sư mệt quá, đành buông tay, đứng lại lau mồ hôi trán lúc này đã như mưa tràn ra ngoài óng máng. Ông chỉ tay, nguyên rửa cu Tút :

- Thằng khốn nạn ! Nếu ta không thương hại thì chỉ cho mi một gậy là toi đời !

Cu Tút lúc này đã biết lỗi, nên cũng không chạy nữa. Nó đứng lại và bót sợ hãi khi thấy giáo-sư đã buông gậy, nó chấp tay vái lia lịa :

- Lạy ông, con chót nhớ !

Giáo sư cười nhạt mà bảo rằng :

- Tao giận mày là vì mày không chịu nghe tao, đến lúc tao biểu-diễn những miếng hay thì mày lại bỏ chạy, chứ có phải là vì mày đánh trúng vào tao mấy gậy mà tao giận mày đâu.

Rồi lắc đầu, chép miệng, giáo sư quay lại, phân vua với ông Hương :

- Cụ tính thế có chán không ? Thằng nhãi có tưởng đánh trúng được tôi đây hử ? Tôi mà múa tít ngọn côn này lên thì cứ gọi là té nước cũng không vào lọt được nữa là... Lúc này, chẳng qua tôi cố ý để cho nó vụt trúng mấy chiếc là vì hai cố : một là tôi muốn cho nó hừng lòng, không sợ hãi nữa, sử ngọn gậy cho được tự nhiên, hai là... là tôi muốn cho các người được mắt thấy cái công phu của pháp nội-công huyền diệu như thế nào.

Và không ngại ngừng, võ giáo-sư ngoảnh lưng, chìa cho mọi người xem những vết gậy mà cu Tút đánh vào, lúc này đã bắt đầu sưng đỏ...

Giáo-sư cười một cách kiêu hãnh mà bảo :

- Các người nên biết rằng trong thân thể người ta có một trăm chín mươi chín huyết tử thương. Mấy vết côn này đều đánh trúng huyết cả... Nguyên tôi cả ý chờ ngon côn của cu Tút đánh xuống thì tôi lập tức giờ huyết ra, cốt để tỏ rõ cho mọi người biết rằng nếu phải người khác thì đã thở hắt ra... từ nãy rồi.

Ch Tút không dám nói gì, nhưng trong bụng nghĩ thầm :

- Vì có võ Tàu nên ngài không thở hắt ra mà chỉ thở hỗn hển, bỏ hơi tai thôi.

Sau đó thì võ giáo sư vội lấy áo mặc vào và ba hoa kể cho mọi người nghe những cuộc giao đấu ghê gớm mà giáo sư lên đài, chỉ dùng có hai cái đá mà đã làm cho địch thủ bái lạy ngay. Mọi người nghe nói, nửa tin nửa ngờ, chỉ mong có dịp được thấy võ giáo sư trở tài siêu quần bạt chúng của mình.

Thì dịp ấy đã đến.

Sau đêm biểu diễn cách đánh côn, và nhất là phép luyện nội công của mình, Kiêm Thu giáo sư nhất định không nhận cu Tút làm học trò nữa. Ngài chê nó là nhất sợ, thiếu đảm lược, có dạy nữa cũng không làm nên trò

trông gì. Ngài chép miệng, bảo với ông Hương bộ rằng:

- Đó, cụ xem lời tôi nói ngay hôm xem tướng mạo thằng bé có sai không. Nó là tướng «thất-tinh chi-mạo», nếu đại phúc lắm thì học rất giỏi, mà... âm-công thiếu thì chỉ đến làm nghề ăn cướp mà thôi.

Thằng cu Tút không lấy thế làm buồn, vì sự thực, ngay từ lúc mới đến, nó đã chẳng ưa gì ngài rồi, nó rất mong có dịp để cho giáo-sư một phen trơ mắt.

Tiếc thay, trời không chiều nó mà lại là giúp cho vị võ giáo sư của chúng ta phô trương tài nghệ.

Nguyên hôm đó giáo sư đương cùng ông Hương ngồi trong nhà khách uống nước thì bỗng thấy tiếng huyền náo ở phía ngoài cổng. Tiếng đó là tiếng thằng ở quát :

- Anh có đi không thì bảo ? Thực là ăn mày lại còn đòi sôi gấc, người ta đã cho gạo lại còn đòi xin tiền nữa!

Trong óc của Kiếm Thu giáo-sư có lẽ đã nghĩ đến chuyện ăn mày vờ đến xin tiền trêu gan để đòi tử thí, như trong các truyện võ hiệp.

Không nghĩ ngợi gì hơn nữa, ngài lập tức ra quát mắng tên ăn mày đã què diết nửa người và ngài hoa quyền xông vào đánh túi bụi... Thằng ăn mày không

tránh đỡ được, hay là không dám tránh, hoặc không muốn tránh đi, chịu ít nhiều đòn, rồi lăn ra ăn vạ...

Ông Hương muốn cho khỏi xảy ra sự lôi thôi, đã phải điều đình cho nó một đồng bạc, vì sự thực nó bị đánh cũng khá đau, nhiều chỗ vết thâm tím nổi rõ.

Hành động của ông Hương bị Kiểm Thu giáo sư phiên trách mãi. Giáo sư nhất định cho tên ăn mày ấy chỉ là một kẻ thù địch nào muốn gây chuyện tỉ thí, nhưng về sau bị ngài điểm mấy cái vào huyết nên không dám giở ngón gì ra nữa.

Rồi giáo sư gật gù mà bảo :

- Không chừng nó chỉ là một tên tướng cướp muốn rình mò vào đây nên trước khi hành động, hãy đến thăm đường và thử xem tôi là hạng người nào đã.

Nghe giáo sư nói, ông Hương thấy sợ giọng người. Có lẽ giáo-sư đã đoán trúng, vì trước đây chẳng có người mong manh bảo cho ông Hương biết bọn tay chơi làng trên dọa đến cướp nhà ông là gì.

Nhưng ông không phải lo lắng, vì võ giáo sư đã bảo :

- Cụ đừng có ngại gì cả, chúng không đến đây thì may cho chúng, chứ nếu chúng dẫn đến một đứa, tôi sẽ

giết chết một đứa, hai đứa, tới sẽ giới chết hai đứa, ba đứa, tôi...

Nhưng ông Hương đã lãng sang chuyện khác, vì ông sợ rằng nếu xảy ra một vụ án mạng mà ông chạy chọt xong xuôi cũng đủ nguy, nữa là xảy ra hai, ba, hay bốn vụ thì ông đến cung tuyệt nghiệp !

Đêm hôm đó không có trăng mà cũng chả có sao...

Trời lại thêm lâm tẩm mưa phùn, thành ra cánh đồng quê càng thêm u tịch. Lúc ấy có lẽ đã gần trống canh hai rồi, vì Thân đi ngủ từ sớm, đã đánh được một giấc dài. Thằng em Tất nằm ngay ở buồng học, đương ngáy ran như sấm.

Suốt cả nhà, có lẽ lúc này chỉ có riêng đàn muỗi là thức... Ông Hương bộ nằm ngay ở sập giữa, chốc chốc lại vớ lấy cái quạt nan mà đập muỗi, trong khi Kiếm Thu sư phụ đương nằm mê man ở tấm phản nhà ngang, chốc chốc lại nói mê lẫn nhảm :

- Đắm chom anh, tấn xuống thấp nữa !

Bỗng ở ngoài sân có tiếng động, hình như một vật gì vừa ném vào. Đàn chó vùng dậy, rồi cùng nhau ăn chứ không cắn.

Xa xa, tiếng trống canh điểm đều nghe như uể oải... Đàn chó lúc này đã mỗi con nằm một xó, ngủ mê như chết.

Tiếp đó là tiếng một hòn sỏi ném vào. Đàn chó vẫn nằm yên, không thềm ngẩng đầu lên nữa. Như được yên trí, một bóng đen nhẹ nhàng lách giậu vào trong sân, và rón rén lần vào trong nhà.

Trong vẫn không một ai thức hết. Bóng đen đi một cách vô cùng nhẹ... Không có tiếng chân động. Lần từ góc nhà này sang góc nhà khác, bỗng bóng đen bị chạm vướng phải một chiếc mâm đồng, kéo xuống rơi đánh «soảng».

Đàn chó giật mình cắn ran...

Trong nhà có nhiều người sức choàng dậy. Tỉnh trước nhất có lẽ là Kiểm Thu giáo sư. Thấy bóng đen chạy vụt qua trước mặt, ngài hốt hoảng là làng nước :

- Cướp Cướp !

Rồi nhanh như cắt, ngài vùng nhảy ba bước, chui tọt ngay vào cái bồ để ở cạnh gian nhà thóc. Ông Hương bộ và bọn gia nhân lúc này đều hốt hoảng, lẽ tất nhiên, sự phụ đã kêu thất thanh như vậy thì đồ đệ còn dám ho he gì nữa !

Riêng có thằng cu Tút là vẫn điềm tĩnh. Nó trông thấy thoáng một bóng người chạy vào trong bếp, nên không chút sợ hãi, vớ vội lấy «thanh bảo đao» của Kiếm Thu giáo-sư vẫn dùng làm vật phòng thân, chạy đuổi theo.

Nó còn dương ngơ ngạc nhìn quanh thì đã thấy trong bóng tối có tiếng người van lậy :

- Anh Tút đây à ? Lậy anh tha cho tôi !

Nghe rõ là tiếng đàn bà, mà lại tiếng quen quen, cụ Tút vững dạ, quát :

- Tha hay không thì hãy lại đây ta bảo đã !

Một lát sau, cu Tút đã nhận ra kẻ cướp - phải nói là kẻ trộm mới đúng - chỉ là một đứa con gái, cái Dĩ Nhép, con gái anh mõ trong làng, bố nó vừa chết được hai tháng nay.

Cu Tút cau mặt :

- Chị này giỏi thật, dám đến đây ăn trộm...

Dĩ Nhép van lậy như té sao :

- Lậy anh tha cho tôi... Tại nhà đói quá, mấy đứa em tôi ba ngày nay chưa có hột cơm nào vào trong bụng, nên tôi phải liều đi ăn trộm... Anh tha cho, chứ nếu tôi

bị tù, đàn em chắc chết đói mất.

Cu Tút thương hại, mũi lòng. Nhưng quyền tha hay không chẳng phải ở nó, cu Tút chỉ bảo :

- Thôi được, chị hãy lên nhà trên, để tôi liệu xin với cụ Hương cho.

Và sức nhớ, cu Tút lại hỏi :

- Thế chị vào đây, không sợ ông thầy dạy võ đánh võ óc à ?

Đĩ Nhép cười một cách rất đáng thương :

- Đói thì phải liều chứ biết làm sao được !

Rồi Đĩ Nhép lại nói :

- Nhưng chắc ông thầy ấy cũng chẳng võ viển gì, nên mới thoáng thấy tôi, đã vội chui vào trong bồ rồi.

Cu Tút nở một nụ cười ranh mãnh. Thằng bé nhất định, nhân dịp này, lột-mặt nạ của Kiếm Thu giáo sư cho mọi người biết. Nghĩ như vậy nên nó bảo cái Đĩ Nhép hãy đứng đó, rồi vác «bảo đao» lên nhà trên... Thoáng trông thấy lưỡi đao sáng loáng, ông Hương lúc này đã chui vào gầm giường, sợ hãi quá, vội vàng van lậy :

- Xin quan lớn tha cho chúng con. Để rồi chúng con xin đưa chìa khóa.

Cu Tút cố nhin cười, lôi ông Hương ra và đánh điêm châm đèn lên. Nhận được ra cu Tút, ông Hương tưởng như thoát chết. Cu Tút vội nói :

- Cướp thấy động ra rồi, nhưng hình như còn một tên cướp chui vào trong bồ kia thì phải.

Ông Hương sợ hãi hỏi :

- Thế bây giờ làm thế nào ?

Cu Tút bảo :

- Ông không sợ, để mặc con... Rồi còn bắt sống nó cho mà xem.

Bọn người nhà lúc này đã lục tục kéo nhau ra, nhiều anh mặt hầy còn tái ngắt vì chưa lại hồn.

Thân cũng hầy còn hai hàm răng lập cập, ngơ ngác hỏi cu Tút :

- Làm sao ? «Sur-phụ» đánh cướp chạy hết cả rồi à ?

Cu Tút cũng ừ ào cho xong chuyện, rồi cu Tút dặn bảo bọn người nhà đối đáp với mình chốc nữa...

Rồi cu Tút vác... bảo đao đến cạnh bờ, đập một cái đánh «bịch», rồi quát :

- Chúng bay đâu ?

Bọn người nhà biết ý, đồng thanh :

- Dạ... Dạ...

Cu Tút lại tiếp :

- Bay giữ tất cả cửa trước, cửa sau, nghe !

Bọn người nhà lại đồng thanh :

- Vâng...

Cu Tút lại tiếp :

- Thằng chúa trùm đâu rồi ? Để ta thử mổ bụng nó ra, xem gan nó to bằng bao nhiêu mà dám trêu vào tay bọn ta ! Chúng bay đâu ,

- Dạ...

- Chắc nó trốn vào trong cái bờ đại này. Bay hãy lấy cho ta mấy chiếc thuôn sắt ra đây... Để ta chọc xem có chảy máu ra không nào !

Trong hồ đã bắt đầu có tiếng kêu xin nho nhỏ :

- Bẩm lạy các quan, xin các quan tha cho con...

Cu Tút vờ như không nghe thấy, quát :

- Bay đâu ?

- Dạ...

- Chúng bay hãy chắt rơm lên đót, khênh cái bồ này vào giữa xem thịch nó có thom không ?

- Bẩm vâng...

Trong bồ lại có tiếng kêu xin, lần này to hơn lần trước:

- Con cần rơm cần cỏ lạy các quan, xin các quan sinh phúc...

Ông Hương-bộ lúc này đã nghe rõ tiếng ông thầy dạy võ, hỏi nhỏ cu Tút :

- Tiếng ai nghe như tiếng Kiếm Thu giáo sư ?

Cu Tút sẽ gạt đầu... Lúc này, ông đồ Khà ở bên hàng xóm thấy bên này lục đục, cũng chạy sang xem. Thoáng nghe, ông đã hiểu rõ đầu đuôi, mỉm cười mà bảo ông Hương rằng :

- Trước đây, nghe thằng cha nó huyền thuyên khuếch khoáng, tôi đã biết ngay là hạng «thùng rỗng kêu vang»,

nhưng vì chưa tiện nói cho ông biết...

Ông Hường bộ thẹn thùng :

- Tại ngày ấy, tôi thấy hấn chê bai trường học dạy tập võ là lố lăng không biết gì và chẳng làm nên trò trống gì.

Ông đồ cười, cắt nghĩa :

- Ông này đến lần thân ! Ở trường đó là cách vận động, tập thể thao cho thân thể được khỏe mạnh, chứ có đánh chác gì đâu !

Và chỉ vào cái hồ đại, ông đồ tiếp :

- Chứ còn võ viên cái hạng múa mép khua môi này chỉ được cái môn võ «khẩu quyền» là giỏi... và chỉ đến nước chui vào bờ là hết !

Và ông quay bảo mọi người rằng :

- Chúng ta cũng nên nhận dịp này mà tra hỏi xem hấn là hạng người nào. Và đổi giọng theo cách thẳng Tút lúc nãy, ông đồ Khả đập mạnh vào bờ, quát :

- Mi đã biết sợ bọn ta chưa ?

Tiếng trong bồ nói :

- Dạ, bẩm các quan, con đã sợ rồi ạ.

Ông đồ lại quát

- Chúng bay đâu ?

Bọn gia nhân, thêm cả cu Tút nữa, lên tiếng dạ ran như sấm, làm cho ông thầy dạy võ lúc này đã tưởng chừng như bắt đầu được thấy ông bà ông vải.

Ông đồ tiếp :

- Chúng bay đừng châm lửa vội, hãy tưới thêm dầu tây vào đã...

- Dạ, bẩm vâng.

Trong bồ, ông thầy dạy võ càng thêm cuống quýt :

- Bẩm các quan, xin thương đến con, quả là người vô tội...

Ông đồ cười nhạt :

- Mi dám đến đây khoe khoang võ nghệ, lại còn dám kêu ca vô tội... Nhưng ta không nói lời thôi gì hết, chỉ hỏi mi một điều : Muốn sống hay là muốn chết ?

Ông thầy dạy võ vừa mếu vừa nói :

- Bẩm các quan, xin thương đến con. Giống trâu chó còn muốn sống nữa là...

Ông đồ lắc đầu, thở dài và hỏi tiếp :

- Thế ta bảo gì, mi có nghe không ?

- Bẩm các quan, có.

- Thế mi có biết lão Hương-bộ giấu tiền ở đâu không?

- Dạ, bẩm các quan, con quả thực không biết.

- À, tên này muốn gan. Chúng bay đâu ?

- Dạ...

- Chúng bay có diêm chưa ? Mà tưới thêm dầu tây vào chứ !

- Dạ, bẩm vâng.

Ông thầy dạy võ lúc này cuống cuống sợ hãi :

- Bẩm, các quan sinh phúc, quả thật con không biết.

- Nói láo ! Mi ở liền đây bao nhiêu tháng mà lại không biết chỗ giấu tiền đâu ? Thôi được, bay đã muốn chết thì ta cho chết.

Ông thầy dạy võ lúc này muốn thoát thân, chẳng nghĩ gì tình nghĩa nữa, ông vội vàng kêu :

- Bẩm, các quan hãy nghe con nói... Tiền của Hương bộ thì quả con không biết, nhưng con biết chỗ hắc giấu chìa khóa... Bẩm, hắc gài ở trên chiếc kèo buong thứ ba ở mái hiên đằng đông ấy ạ...

Ông đồ gật đầu, rồi quát :

- Bay đâu ?

- Dạ...

- Hãy thử đi tìm chìa khóa xem có thấy không... Nhưng còn tên kia, mi phải khai thực, trước kia mi làm nghề gì mà bây giờ mi lại đến đây dạy võ ?

Tiếng ông thầy dạy võ sêu mếu :

- Bẩm các quan, trước đây con đi... hát tuồng, hay đóng tuồng võ, nên cũng biết múa mang vài bài... Vì túng đói nên phải làm liều.

Ông Đồ thở dài :

- Vì túng đói nên phải làm liều !

... Lúc này, ông thầy dạy rõ và Cái Đĩ Nhép đã khúm núm chấp tay, đứng trước mặt ông Đồ. Cu Tút thì cắp... bảo đao đứng sau, trông thực oai-nghi như trong sùyn trưởng.

Ông Đồ nghiêm giọng :

- Võ viên gì anh ? Đến đờn lược còn không bằng được một đứa trẻ mười lăm, thì còn làm cái trò trống gì được ! Sức dài vai rộng, anh lại không chịu kiếm nghề gì lương thiện mà làm ăn, chỉ đi lừa dối để nuôi miệng, mà lúc nguy ngập lại sẵn sàng phản chủ như chơi, thực là đê tiện !

Ngừng lại một lát, ông Đồ lại gật gù :

- Đáng lẽ thì ta bắt anh đi trình Hương-Lý, rồi giải lên quan, nhưng nhất thứ, hãy tha cho, anh phải liệu về sau này tu sửa...

Kiểm Thu giáo sư của chúng ta nghe những lời giảng dạy, không dám nói năng gì hết, chỉ cúi đầu, vâng vâng, dạ dạ...

Ông Đồ lại chỉ cái Đĩ Nhép mà bảo ông Hương rằng :

- Còn con này, tội đáng phạt mà tình cảnh nên thương... Nhà nghèo đói, bố mới chết, một đàn em đại

lại nheo nhóc, nó phải đi ăn trộm, thực là sự vạ-bất-đắc-dĩ. Ông Hương ạ, cứ như tôi thiên nghĩ, thì cái cơm gạo ông nuôi hạng khoác lác vô dụng như hạng... Kiếm Thu sư phụ này, ông nên đem giúp đỡ gia đình nhà cái Dĩ Nhép còn hơn, ông Hương nghĩ sao ?

Và cách mấy hôm sau, theo lời khuyên của ông Đồ, ông Hương đã cho gọi mấy chị em cái Dĩ Nhép sang, giao cho việc chăn nuôi một đàn gà vịt. Còn Kiếm Thu, cái ông thầy dạy võ không lành nghề, từ đó cũng xin ở lại nhà ông Hương và sáng sảng chịu khó ra đồng, bắt đầu học nghề... cày ruộng.